

מוסיף חיסור שבת בעבודה משום דלכאנסי שריא, והנה לשיטת הגאון בעל ש"ל פשיטא דהין הכהן המתחיל לשחוט רשאי לסלק ידיו אף פחות משיעור שדי' עד שיגמיר השחיטה, דבמה שמסלק ידיו גורם לחילול חדש, וכמ"ס במילא דהין המורה שרי לסלק ידיו דבזה גירס חילול חדש ולפ"ס התיב דלריך ע"כ נומר דמירי צפרו של אהרן עיי' במהרש"ל ודברי מהרש"א תמוז"ס עיי"ט, ולפ"ז קשה ה"א הוי מוסיף דאף לכהן חיתוסף חיסור מחמת שבת דחיי רשאי לסלק ידיו עד גמר השחיטה מחמת חיסור שבת דגרס חילול חדש לפי דברי הגאון בעל ש"ל, אך לפמ"ס ה"ט דחיינו מוסיף חילול כלל בזה שמסלק ידיו דכל מהו ומטעם הוי חילול צפ"ע, והפ"ס שרי לחזור על לילין שאינם מעבדים כמ"ס ועיי' היטב, ועיי' בירושלמי פ' הערל (סוף הלכה ח'), דלרי יוסי חזר חפ"י על לילין שא"מ, ומדר"י נשמע לדין דעכ"פ כל זמן שעוסק חוזר ולא משום דלא הוי חילול כלל, ונראה דחיתוסף בירושלמי הוה מהגה"ן בעל ש"ל ז"ל, ובבבלי מיקי ג"כ להא מתני' דלא כר' עיי"ט ועיי' ביש"ס פ' הערל דס"ל ג"כ דהין שני מיהני רשאים למול בשבת, מיהו טעמא דיד' ה"א משום כיון דמל ולא פרע כל' לא מל, א"כ השטה החזקה חייג עישה מזה כלל, וליכא להקטיו' לדירי' נמי ה"א חיתוסף חיסור לענין שאין שנים רשאים לשחוט, ה"א לית, כיון דחיירי צפרו של אהרן ואפי' כהן הדיוט וד חילול דמסיר קמין בל"ה ה"א חפסר עיי' שנים משום זרות ובל"ה ה"א חין שנים נוחטין זבח אחד בקדשים, משא"כ נטישת השלחנה חרי' הוי חיסור מוסיף לגבי כה"ג גופי' במאי שחייג רשאי להפסיק ולסלק ידיו אפי' פחות משיעור שדי' הוה לאחר התיבה בעור קודם חתיכת סימנים, ודוק היטב :

עיון תיב קדושין (דף ע"ו) ובכריתות (דף כ"ג ע"א) שהקטו במאי דקאמר ה"א מני ר"ס ה"א דאמר האוכל בבינה ביוה"כ פטור, והקטו החיט' מאי רח"י מיהי מבינה ביוה"כ דנמא כולל לית ל' ומוסיף חית ליה, ולכאורה ה"א כ"ל כמו דאמרין דאשת ה"א הוי מוסיף משום דאשתה על שאר אחין וכהר"ש ל' לקמן בסוגיא דאחין: משום דבפעם אחת נאסרו על האחין משום אשת ח"ט ואשת אח, ואי על האחין חיסור בת אחת ועל האח שגאל כבד החיתה ה"א שחיתה חסירה לו משום אחות אשה הוי חיסור מוסיף, ולפ"ז נראה פשיטא ה"א שגאל אחת שהביא שתי שערות ביוה"כ לאחד שנתפנה הכהמא ח"כ הוי נדירי' חיסור ויה"כ חיסור נביה בת אחת, ונגבי כ"ע הוי חיסור מוסיף מני דחיתוסף לגבי ה"א נבחה דהוי נדירי' חיסור בת אחת כמו באחין, ולפ"ז י"ל מדר"ט פוטר סהם, ונתי דלא מיירי היכא דהביא ה"א שתי שערות ביוה"כ דמסתמא מיירי ברוצ ב"ח, מ"מ כיון דחייג היכא אחד בעונם שהביא שתי שערות ביוה"כ הוי חיסור מוסיף וחייבים כ"ע משום יוה"כ ונביה, ולא הוי ל' לר"ש למסתמי כיון דחייבא לצדורי דלמא היכא חייג שהביא שתי שערות ביוה"כ, ח"ו דר"ט ה"א מוסיף לית ל', ולפ"ז י"ל לעיין במאי דפסק הרמב"ם כרב דהין חייב משום נביה דבהמא טמאה ח"א אשתכח חייג שהביא שתי שערות אחת שנתפלה בהמה טמאה נמא דהוי מוסיף :

סימן יג

בשיטת טכ"ע : לשיטת הסוברים טכ"ע לאו דאורי' :

הייתי נכרך ה"א ה"א מטעם ביטול, ונ"מ ט"ל עכ"פ בהיתר רוב מדאורייתא, הוה דטעמא לאו כלום ה"א כיון שאינו אוכל ממנו של חיסור, עד שמלאתי ראיתי דברי הרשב"א בחדישו פ' ג"ה צמעתין דחלל בס' שבה ז"ל וי"ל דבקרירה צלעה מחיסורי תורה ודאי חית ל' ע"כ למימר דבדירי' משערין היכא דליכא יותר מאחד בדירי' מיהו, דחיי במאי דנפיק מיני' גמא ידעין היכא דליכא יותר מאחד בדירי' עיי"ט צמנו לשון, וכמ"ד טכ"ע דאורייתא מוכח מזה דלמ"ד טעם בעיקר לא"ד לא ציי' חפ"י רוב נגד הטעם, דטעמא לאו מנתא ה"א כלל כיון שאינו אוכל ממנו של חיסור, [עיי' במוהרי"ק שורש קמ"ד דף ק"ב ע"ד] :

ודברי הרשב"א שם ל"ט קל"ה, דפתח חפ"י בחיסורי תורה שיעור כ' ה"א מדרבנן, וי"ל דקאי למ"ד טכ"ע לא"ד, וסיים למ"ד טכ"ע דאורייתא, וי"ל דקיימתי קאי בזמן בימי, ולפ"ז ה"א צמב"מ ג"מ בין למ"ד טכ"ע דאורייתא ח"א לאו דאורייתא, דלמ"ד דאורייתא לריך עכ"פ רוב בהיתר, ונמ"ד לא"ד טעמו צ"ח ממנו לאי כלום ה"א ולא לריך רוב כלל, [עיי' ט"ז ס"י ק"ב סק"י ציטוט] שחלק בסברה זו בין מינו לחינו מינו, וי"ט שם ועיי"ט צפ"מ, ועיי' פ"ח ל"ח מ"ט לחקק דרינו של הרשב"א בענין סלק שאינו מינו שבה נד"י בל"מ כש"ס ח"א לא מקרי ביטול כגל' :

ג י"א להביא רח"י לזה מיהו' במס' ע"ד (דף ס"ה ע"ב) שהקטו גבי צד שחבר צו כלאים ליצטל, ותי' דהיתר בהיתר ל"ס ביטול, כיון דכל חיסורו עיי' הערוכות והקטו מצב"ח ותי' דה"א ח"א ה"א בעטם כיון דד"ח חסרה תורה, ולפ"ז קשה היכא ציי' למפסע הנמי צפ"י חלו עיבדין טכ"ע מצב"ח דלמא סהם שא"י דכ"ע ביטול, ח"ו דהספק לא ה"א רק ח"א הטעם חסרה תורה ה"א דוקא ממנו של חיסור, ולפ"ז שפיר יליף מצב"ח דחיי חין הטעם נחשב כלום לא שייך חיסור צב"ח :

ש"ב מלאתי רח"י זו צפ"מ צטער התערוכות, וכן משמע צמעתין דרובי צטניה דקאמר הנמי ל"א לא"ד לטכ"ע דבקריתא חסור, והקטו התיב' והר"ן דה"א סהם ה"א מצ"מ, וזה דליכא נתינת טעם כיון דהוי ס' ה"א מה, ותי' הר"ן דרצח חזיל ג"כ חליצה דר"י דצמנו ל"ב, וקשה לפ"ז למא לריך לומר טכ"ע דבקריתא חסור, דלפ"י בחולין יתי' חסור לר", ח"ו היכא דטכ"ע לא"ד לא מטעם ביטול אחין עלי' רק דחיינו כלום דלא חסרה תורה רק ממנו של חיסור, וגם מהי' החוס' שם י"א ליכא כן שתי' דפעמים חפ"י רוב ליכא צ"ח, ולפ"ז קשה ג"כ מאי ל"ל דבקריתא חסור ח"א נמא דלכ"ע לא"ד ה"א מטעם ביטול, ח"ו דהוי מטעם ה"ל דלא חסרה התורה רק ממנו של חיסור ומש"ה ל"ל חפ"י רוב נגד הטעם :

ומדברי הרשב"א נראה שחולק בזה על הר"ן שהקשה עלר"ט שפסק כר"י ופסק טכ"ע לא"ד, ה"א מוכח מר"י דטכ"ע דאורייתא, דסובר כיון שנתנה טעם בחתיכה חתיכה ע"מא ל"א, [ודברי הרשב"א חלו עדיין לריבין הסבר ודוק שם, ולפי ע"ד נראה דכיון שגאל הטעם למינו עומד בחיובותו הראשון ונקרה ממנו של חיסור] ותי' דלר"י כיון דהוה גז"כ דמב"מ לא בטיל ממילא ח"א חיסור, עיי"ט סוף הסוגיא דזרוע בשילה, וזה שלא כדברי הר"ן הנ"ל, דרצח חזיל חליצה דר"י ואפי"ה חמר לטכ"ע דבקריתא חסור, אך עיקר הסברה הנ"ל מוכח ג"כ מדברי הרשב"א דטעמו ונ"מ לא"ד הי"ע דלא נחשב